USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juřičkové a soudců Tomáše Langáška a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **H. C. P.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 4. 2022, č. j. CPR-17000-22/ČJ-2020-930310-V243, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2022, č. j. 20 A 18/2022-50,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy rozhodnutím ze dne 15. 3. 2020, č. j. KRPA-403534-36/ČJ-2019-000022-SV, uložilo žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), a stanovilo dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce trvání tři roky. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce částečně změněno rozhodnutím žalované ze dne 28. 1. 2021, č. j. CPR-17000-3/ČJ-2020-930310-V243, a ve zbytku bylo potvrzeno. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 31. 3. 2021, č. j. 20 A 6/2021 - 38. Nejvyšší správní soud následně rozsudkem ze dne 16. 2. 2022, č. j. 3 Azs 112/2021-51, zrušil uvedený rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalované o odvolání a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V rozsudku č. j. 3 Azs 112/2021-51 Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou kasační stížnost v části směřující proti závěrům správních orgánů a městského soudu ohledně přiměřenosti zásahu

uloženého správního vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života, a to i při zohlednění zájmů žalobcovy nezletilé dcery pobývající na území České republiky. Nejvyšší správní soud však považoval za nepřezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí žalované v té části, kde se zabývalo stanovením délky doby (tří let), po kterou žalobci nebude umožněno vstoupit na území Evropské unie.

[2] Žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku prvostupňové rozhodnutí částečně změnila - jednak z formálních důvodů, jednak zkrátila délku doby zákazu vstupu žalobce na území ze tří let na dva roky. Ve zbývající části prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Městský soud se neztotožnil s názorem žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Měl naopak za to, že správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně, a to i s důrazem na žalobcův soukromý a rodinný život. Městský soud připomněl, že dopady rozhodnutí do žalobcova života shledal jako přiměřené Nejvyšší správní soud již v předchozím rozsudku č. j. 3 Azs 112/2021-51. K námitce proti stanovené délce doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, městský soud uvedl, že žalovaná dostatečně reagovala na výtky Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku č. j. 3 Azs 112/2021-51 a respektovala jeho závazné právní závěry a pokyny. V dalším řízení žalovaná dle městského soudu napravila vytýkaná pochybení tím, že v rozhodnutí o odvolání podrobně odůvodnila, jaké okolnosti zvažovala při určení konkrétní výměry zákazu vstupu, i v tomto případě přitom zohlednila žalobcovy rodinné vazby na území.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Nesouhlasil s hodnocením městského soudu, že je rozhodnutí žalované ohledně přiměřenosti délky doby zákazu vstupu na území Evropské unie dostatečně odůvodněno. Poukázal na platnou právní úpravu a soudní judikaturu, z níž vyplývá, jaká kritéria mají být zvažována a poměřována při posuzování otázky zásahu do soukromého a rodinného života cizince s tím, že je nezbytné přikládat zásadní význam nejlepšímu zájmu nezletilých dětí. Stěžovatel v této souvislosti připomněl, že po nuceném vycestování z České republiky bude po celou dobu zákazu vstupu odloučen od své partnerky a nezletilé dcery, a tedy bude významně narušen jejich rodinný život a ohrožen řádný vývoj, výchova a výživa nezletilého dítěte. Stěžovateli zároveň bude tímto postupem znemožněno vyřídit si pobytové oprávnění na území České republiky a činit kroky k obnovení rodinného života. Rovněž namítal, že doba zákazu vstupu je nadále nepřiměřeně přísná a tvrdá vzhledem k vytýkanému protiprávnímu jednání, které spočívalo v neoprávněném pobytu na území České republiky. Snížením délky zákazu vstupu ze tří let na dva roky nedošlo dle stěžovatele ke zhojení vady spočívající v nedostatečném odůvodnění této otázky, kterou žalované Nejvyšší správní soud vytkl v předchozím rozsudku. Dle stěžovatele není zřejmé, proč na něj nebylo možno působit mírnějšími prostředky a stanovit dobu zákazu vstupu v minimální výši.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na shromážděný spisový materiál s tím, že se nebude blíže vyjadřovat k rozhodovací činnosti městského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[7] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a uplatní se též na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je proto přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31).

[8] Stran přesahu vlastních zájmů z pohledu výše uvedených kritérií stěžovatel v kasační stížnosti nic netvrdil. Uplatněné kasační námitky neobsahují důvody, které by mohly založit přesah vlastních zájmů stěžovatele, natož přesah svým významem podstatný. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku městského soudu rovněž *prima facie* neshledal žádná pochybení, natož pochybení zásadního rázu, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Námitky uplatněné stěžovatelem se týkají otázek, jimiž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval již ve svém předchozím rozsudku ze dne 16. 2. 2022, č. j. 3 Azs 112/2021-51 (ve věci týchž účastníků řízení). V něm Nejvyšší správní soud vyslovil požadavek na pečlivé a přezkoumatelné posouzení délky uloženého zákazu vstupu na území členských států EU s ohledem na všechny zjištěné okolnosti případu a na řádné odůvodnění konkrétní výměry stanovené žalovanou, a sice s přihlédnutím k povaze porušení právních předpisů stěžovatelem a rovněž s ohledem na jeho rodinný život v České republice (viz bod 22 rozsudku č. j. 3 Azs 112/2021-51). Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku zároveň připomněl, že stanovení doby zákazu vstupu na území je věcí správního uvážení, které je-li řádně odůvodněno, podléhá ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. pouze omezenému soudnímu přezkumu (bod 24 tamtéž).

[10] Žalovaná v souzené věci v dalším řízení postupovala zcela v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu, kterým byla vázána, a na straně 10 a 11 odůvodnění rozhodnutí o odvolání podrobně rozvedla své úvahy, které vedly ke snížení délky zákazu vstupu ze tří let na dva roky. V souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu reflektovala rodinný život stěžovatele jako skutečnost, kterou bylo nutno zohlednit nejen při rozhodování o správním vyhoštění, ale rovněž při určení konkrétní délky zákazu vstupu na území (s přihlédnutím k tomu, že za dotčené jednání zákon o pobytu cizinců umožňuje uložit správní vyhoštění s dobou zákazu pobytu až na pět let), a poměřila jej s konkrétním protiprávním jednáním stěžovatele (neplnění povinnosti k vycestování, neopatření si pobytového titulu). Městský soud se proto nedopustil pochybení, natož pochybení zásadního rázu (rozhodného z hlediska přijatelnosti kasační

stížnosti) tím, že rozhodnutí žalované správně vyhodnotil jako dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné (viz bod 34 napadeného rozsudku městského soudu). S ohledem na omezený soudní přezkum správního uvážení pak nebylo na městském soudu, aby sám přehodnocoval délku uloženého zákazu vstupu, byla-li v rozhodnutí žalované náležitě a přezkoumatelně odůvodněna, a nejednalo se o případ překročení mezí správního uvážení či exces (viz např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).

[11] K obecnému tvrzení stran přiměřenosti uloženého správního vyhoštění do stěžovatelova soukromého a rodinného života Nejvyšší správní soud doplňuje, že vzhledem k tomu, že stěžovatel netvrdil žádnou změnu rodinných poměrů, které již byly předmětem posouzení v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 112/2021-51 (a jejich případná změna nebyla zřejmá ani ze spisové dokumentace), postačuje v této souvislosti odkázat na body 17 a 18 odůvodnění rozsudku č. j. 3 Azs 112/2021-51, kde se Nejvyšší správní soud této otázce podrobně věnoval a v této části neshledal kasační stížnost důvodnou. Od uvedených závěrů Nejvyšší správní soud neshledal důvod se odchýlit ani v nyní posuzované věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Vzhledem k tomu, že městský soud rozhodl v souladu s dřívějším rozsudkem Nejvyššího správního soudu ve věci téhož stěžovatele, a nepochybil ani při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz již citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 83/2021-28). Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2023

Mgr. Ing. Veronika Juřičková
předsedkyně senátu